

И овка. — Азъ обичамъ Боря; обичамъ го безза-
вѣтно и не мога, не мога да крия повече.

Мара. — Отпуца ржцѣтъ ѝ. Въ безсилие. Ти!

Дълго убийствено мълчание.

И овка. — Съ оборена глава, като че се бои да вдигне
очи.

Мара. — Погледва я. Наранено. А той?

И овка. — Едва отвърща. Той ли!

Мара. — — — Той — — — Той обича ли те? —
Каза ли ти?

И овка. — Срѣщнала погледа ѝ. Мара!

Мара. — Кажи ми. Чупи ржцѣ. Той обича ли те?

И овка. — И ако ме обича?

Мара. — Не ако — — — Уязвено. Той каза ли ти!
Обясни ли ти се?

И овка. — Мара, но ти се вълнувашъ — — — Ти
се ожесточавашъ.

Мара. — Задъхана. Той обича ли те?

И овка. — Съ умиление. Слушай!

Мара. — Станала, стиснала прѣсти, свива раменѣ. Той!
Той! —

И овка. — Азъ те моля!

Мара. — Извънъ себе си. Азъ искамъ да знамъ. Той --
Задушватъ я сълзи и тя се хвърля на диванчето и захлупва очи на
възглавницата. Ридание изпълва стаята.

Дълго мълчание.

И овка. — Погледва съчувствено Мара, понича да отиде къмъ
диванчето, ала не посмѣйва. Застава права и махва рѣшително ржка.
сѣкашъ отсѣдила нѣщо въ себе. Слѣдъ кратко застояване, приближава
се до Мара, хваща ржцѣтъ ѝ, ала Мара ги отдръпва. Подиръ кжсо
ожидание тя едва додава. Мара!

Мълчание.

И овка. — Виновно. Мара! Изслушай ме — — — Из-
слушай ме и послѣ — —

Мара. — Не вдига глава.